

Nočný pohľad z okna mojej izby (Umelecký opis)

Po ťažkom dni som sa chcela pokochať pohľadom na moju malú dedinku zahalenú v tme. Bola tichá, pokojná a záhadná. Oprela som sa o zábradlie balkóna. Studený vietor sa mi hral s vlasmi, pohadzoval ich zo strany na stranu. Hladil mi tvár a kľzal sa po nej ako hodváb. Usmiala som sa a zahľadela do čiernej tmy, v ktorej sa mihali malé svetielka.

Pohľad do diaľky bol nejasný, ale hmlisté obrysy, ktoré sa týčili až do neba, naznačovali, že sú to Malé Karpaty. Môj pohľad zaujala veža Kamzík. Trhala oblaky a vyčnievala nad nížinou ako kráľovná po vyhratom boji. Po mojej pravici som zazrela svetlá Bratislavy, ktoré ladili s tmou, akoby boli pre seba stvorené. Očami som hltala krásu noci. Všade okolo mňa žiarili ďalšie svetlá ďalších malých mestečiek a dedín.

Spoza hustých a pomaly sa tiahnucich oblakov sa zjavil brat slnka, mesiac. Vyzeral ako malá loptička, ktorá sa gúľa po oblohe. Jeho jasný svit mi odhalil malý lesík pred panelákom. Tiene obrovských stromov, ktoré sa tiahli po tráve, vyzerali ako smutný okoloidúci, ktorý sa snaží ukryť pred bledou farbou svetla mesiaca. Zodvihla som hlavu k oblohe a prizerala sa na mesiac, ktorý stál bez pohnutia ako rytier v ťažkej zbroji. Oblaky sa odvážili k nemu priblížiť, ba dokonca cez neho prechádzať. Vyzeralo to zaujímavo. Záhadná noc mi pohltila oči a obklopila srdce, ktoré bilo jemne a rytmicky ako tá najsladšia hudba na svete. Takéto noci mi dávali úkryt pred svetom a všetkými starosťami. Mesiac, ktorý mi svojou žiarou vyjasnil myseľ, svietil čoraz žiarivejšie a krajšie. Oblaky sa pomaly šklbali, akoby boli z cukrovej vaty. Mizli, alebo cestovali ďalej, prezrieť ďalšie kúty sveta.

Medzi trhlíkmi sa objavili malé trblietajúce cukríky, ktoré sa medzi sebou pretekali, ktorý žiarí viac. Zdalo sa mi, že stačí natiahnuť ruky, postaviť sa na špičky a stiahnuť si ten najkrajší a najchutnejší cukrík rovno z oblohy. Moje telo robilo veci za mňa. Zrazu som natiahla ruku k oblohe a pocítila som, ako teplo z noci a žiariacich hviezd preteká cez končeky mojich prstov do každého kúska môjho tela. Íska som oblohu a nežným hladivým pohľadom som pozdravila vietor. Zívla som si a pobrala sa späť medzi kusy betónu.

Lívia Krištofičová, 1. B